

— Neumnost bi bila, ne modrost, če bi jim dal poslednji denar — je brž pomislil ter zavrnil ženo in otroka:

»Še sam nisem jedel in nimam, kar bi vam dal.«

In šel je ter za srebrnik dobro jedel in pil ter se vozil z jadrnico na reki Ytung-Wai.

Kveiko, najmlajši sin, je bil gra-bežljiv in skop. Tudi on je srečal revno ženo in njena otroka.

»Lačni smo in ubogi, pomagaj nam«, so prosili Kveika.

— Če bom dajal, ne bom sam imel; to je modro — je razsodil Kveiko zase ter zapodil ženo z otrokoma: »Ničesar nimam in nič ne dam. Sam bom stradal.«

In šel je ter spravil srebrnik v skrivnjico na skrivnem mestu.

Honang, srednji Fučangov sin, ni bil ne lep, ne grd. Bil je dobrega srca in zmerom vedre, zadovoljne misli. Ko je zapustil očetov dom, se je izprehajal po mestu in pre-mišljal, kako bi svoj denar najbolje uporabil. Čim bolj je premišlje-val, tem manj so mu prihajale do-bre misli. Slednjič je tudi on srečal ženo in otroka.

»Lačni smo in ubogi, pomagaj nam, so prosili Honanga. In kakor da je rešen mučnega premišljeva-nja, je dal Honang z veseljem ženi srebrnik, rekoč:

»Vidim tvojo bedo. Vzemi, kar ti morem dati.«

Nato je dobre volje hitel domov, ker se je sonce že nagibalo k za-tonu.

»Oče, ali nisem modro ravnal?« je pravil Kiang očetu. »Za denar sem dobro jedel in pil, z jadrnico sem se vozil po reki Ytung-Wai in tako sem dal ljudem zaslužiti.«

»Dobro,« je dejal oče.

»Jaz, oče, sem najmodreje obrnil denar«, je pravil očetu Kveiko. »Ni-komur nisem nič dal, nisem jedel, nisem pil in nisem se vozil z jadr-nico po reki Ytung-Wai, temveč srebrnik sem dobro spravil.«

»Prav!« je rekel oče Fučang.

»In kako je moj sin Honang po-rabil denar?«

»Oče, dal sem ga revni ženi in njenima lačnima otrokoma«, je odgovoril Honang.

»Dobro!« je dejal Honangov oče.

»No, sinovi moji, edini Honang je med vami ravnal preudarno in modro. Misleč na srečo vas vseh, sem sklenil, da bo Honang uprav-ljal mojo hišo in vidva bosta delala v tej hiši, zakaj Honang bo bolje skrbel za vaju, kakor bi skrbela vi-dva sama zase. Če bo moje imetje v dobrih Honangovih rokah, bo do-bro vam vsem, dočim bi bilo dobro samo upravitelju hiše, če bi jo kdo izmed vaju upravljal.«

In tako je dobil očetovo imetje Honang in vsi so ga ljubili zaradi njegove ljubezni do ljudi.

SREDI POLJA

Sredi polja

v mladem jutru

ajda je vzcvetela

in opojno

je prostrana

dalja zadehtela.

Nad poljano

vzvalovano

so škrjančki peli,

o ljubezni,

soncu mladem

in o ajdi beli.

Poslušala

ptičk sem pesem,

v ajdo belo zrla.

„V tem cvetočem,

sladkem morju

rada bi umrla.“

Marija